

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **International Police Veterans Association o. s.**, se sídlem Sevřená 1302/8, Praha 4, zastoupen Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem se sídlem Na hřebenech II 1718/8, Praha 4, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2017, č. j. 9 A 307/2014 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 26. 4. 2011 doručil žalobce Úřadu průmyslového vlastnictví přihlášku barevné kombinované ochranné známky (přihlašovaná známka měla tvar odznaku; byly na něm umístěny nápis „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“ a obrazové prvky mj. v podobě zeměkoule a listnatých větvíček). Rozhodnutím Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „žalovaný“ či „Úřad“) ze dne 28. 11. 2013 byla na základě § 22 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o ochranných známkách“) přihláška zamítnuta. Rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 2. 6. 2014, sp. zn. O-485217, č. j. O-485217/D1325/2014/ÚPV, byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí.

[2] Dne 26. 4. 2011 doručil žalobce žalovanému přihlášku barevné kombinované ochranné známky (přihlašovaná známka měla tvar průkazu/legitimace; byl na ní umístěn nápis „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“ a dále na ní byly umístěny obrazové prvky mj. v podobě listnatými větvíčkami lemovaného odznaku, na kterém je

vyobrazena zeměkoule). Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 11. 2013 byla na základě § 22 odst. 1 ve spojení s § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách přihláška zamítnuta. Rozhodnutím ze dne 2. 6. 2014, sp. zn. O-485218, č. j. O-485218/D1320/2014/ÚPV, předseda žalovaného zamítl žalobcův rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

II.

[3] Žalobce napadl uvedená rozhodnutí předsedy žalovaného dvěma samostatnými správními žalobami. Městský soud v Praze tyto žaloby spojil ke společnému projednání a rozsudkem ze dne 21. 6. 2017, č. j. 9 A 307/2014 - 41, žaloby zamítl. Ztotožnil se se závěry správních orgánů, že přihlašované známky by mohly klamat veřejnost [§ 4 písm. g) zákona o ochranných známkách] a bylo proto nutno přihlášky zamítnout podle § 22 odst. 1 zákona o ochranných známkách. Správní orgány nepochybily ani při výkladu pojmu tzv. průměrného spotřebitele. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku poukazující na porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Podle soudu správní orgány řádně zdůvodnily, z jakých důvodů nemohlo být v daném případě postupováno stejně jako v případě dříve zapsaných označení („EUROPEAN POLICE ASSOCIATION“, „INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION SERVO PER AMIKECO“ a „INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION“). Z uvedených důvodů žaloby jako nedůvodné zamítl.

III.

[4] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti uvedenému rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele městský soud řádně nevypořádal žalobní námitku poukazující na porušení zásady legitimního očekávání. Městský soud nezdůvodnil, z jakého důvodu nebylo v projednávané věci postupováno obdobně jako v případě zápisu označení „EUROPEAN POLICE ASSOCIATION“, „INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION SERVO PER AMIKECO“ a „INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION“. Městskému soudu dále vytýkal, že se ztotožnil se závěry žalovaného, který při zkoumání otázky klamavosti přihlašovaných označení vycházel z testu tzv. průměrného spotřebitele. Žalovaný tento pojem vyložil široce a zařadil do něj nejen členy stěžovatele, ale i veřejnost. Stěžovatel je přitom občanským sdružením, které se zaměřuje pouze na (současné a bývalé) policisty, a nikoliv na veřejnost. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu, rozhodnutí předsedy žalovaného a rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul argumentaci obsaženou ve správních rozhodnutích a v rozsudku městského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů (zde městského soudu) vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.*“

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku městského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, a ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163). Za

nepřezkoumatelnou nelze považovat ani argumentaci ve vztahu k námitce poukazující na porušení zásady legitimního očekávání. Uvedenou námitkou se městský soud zabýval na stranách 13 až 15 rozsudku, přičemž jeho závěry jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Podrobněji k nim viz dále.

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval jádrem dané věci, tedy otázkou, zda správní orgány měly vyhovět stěžovateli a zapsat předmětné známky do rejstříku ochranných známek.

[13] Dle § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách se do rejstříku nezapiše označení, „*které by mohlo klamat veřejnost, zejména pokud jde o jeho jakost nebo zeměpisný původ výrobku nebo služby*“.

[14] Podle § 22 odst. 1 věty první zákona o ochranných známkách, „*není-li přihlašované označení způsobilé zápisu podle § 4 nebo § 6, Úřad přihlášku zamítne*.“

[15] Z § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách tedy vyplývá, že se do rejstříku nezapiše označení, které *by mohlo klamat veřejnost*. Postačí tedy pouhá potencialita takového následku. Uvedené ustanovení přitom vyjmenovává (demonstrativním a nikoliv taxativním výčtem) i to, co může vyvolávat klamavost označení (konkrétně je zmiňována povaha, jakost a zeměpisný původ výrobku nebo služby). Důvodem pro zamítnutí přihlášky tedy nemusí být pouze klamavost z důvodu jakosti nebo zeměpisného původu výrobku nebo služby, ale i jiné důvody.

[16] K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 As 29/2007 - 95, ve kterém se uvádí, že „*Nejvyšší správní soud má předně za to, že z dikce ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách, vyplývá, že správní orgán posuzuje potenciální klamavost označení. Nezjišťuje tedy, zda k omylu veřejnosti skutečně dochází. Klamavost tak není předmětem dokazování, neboť se zde nemusí jednat o reálně existující stav, který by bylo možné zjistit a prokázat. Z uvedeného vyplývá, že otázka klamavosti je otázkou právní nikoli skutkovou. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách obsahuje nikoli taxativní, ale pouze demonstrativní výčet skutečností, které mohou působit klamavost označení*.“ Podpůrně lze poukázat i na odbornou literaturu [např. Horáček, R., Biskupová, E., de Korver, Z. *Práva na označení a jejich vymáhání (Zákon o ochranných známkách, Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení a Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví). Komentář*. 3. vydání, Praha, C. H. Beck 2015, s. 72], podle níž „*u pojmu klamavost lze ve známkovém právu sledovat značný vývoj. Z počátečního omezení na klamavost, týkající se zeměpisného původu zboží nebo služeb, až po klamavost označení ve vztahu k chápání významu ochranné známky a pojmu průměrného spotřebitele. V současné době lze konstatovat, že pojem klamavost je nutno chápat velice široce a vždy s ohledem na účel ochranné známky a její vliv na výběr zboží nebo služby spotřebitelem*.“

[17] V rozsudku ze dne 16. 7. 1998, sp. zn. C-210/96, Recueil, s. I-4657, ve věci *Gut Springenheide GmbH*, Soudní dvůr Evropské unie přijal jednotné obecně použitelné kritérium posuzování klamavosti ochranné známky, a to na základě posouzení předpokládaného vnímání ochranné známky průměrným spotřebitelem. Průměrný spotřebitel byl označen jako člověk běžně informovaný, přiměřeně pozorný a obezřetný. Z označeného rozsudku vychází i judikatura Nejvyššího správního soudu, viz např.

pokračování

rozsudky ze dne 21. 6. 2017, č. j. 4 As 75/2017 - 133, ze dne 22. 1. 2014, č. j. 2 As 127/2012 - 43, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, či ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7 As 125/2012 - 41. Z těchto rozsudků dále vyplývá nutnost posuzovat klamavost přihlašovaného označení i z hlediska osob, kterým budou určeny výrobky či služby poskytované přihlašovatelem označení.

[18] Optikou této judikatury nahlížely na danou věc i správní orgány a městský soud a dospěly ke správným závěrům. I podle zdejšího soudu může průměrný spotřebitel již na základě textu předmětného označení („INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“ – v překladu „mezinárodní policejní federace“) nabýt klamný dojem, že se jedná o mezinárodní organizaci sdružující policejní složky různých zemí, resp. organizaci napojenou na státní moc; pod označením obsahujícím uvedené spojení si průměrný spotřebitel jen stěží může představit soukromý subjekt poskytující na trhu služby s výkonem státní moci nesouvisející. Propojení s veřejnou mocí může průměrný spotřebitel dovozovat i z podoby přihlašovaných označení, resp. z obrazových prvků na nich uvedených. Přihlašovaná označení mají tvar „policejního“ odznaku a legitimace, na kterých je zobrazena zeměkoule a listnaté větvičky, které lze dohledat i na označeních skutečných policejních útvarů a mezinárodních organizací (např. Pyrotechnická služba Policie ČR, Interpol). Řada služeb, na které se mají přihlašovaná označení vztahovat (stěžovatel požadoval přihlásit služby ve třídách 35, 39, 41, 43 a 44 mezinárodního třídění výrobků a služeb) přitom nebyla vymezena pouze ve vztahu k členům stěžovatele (kterými mají být pouze současní či bývalí policisté), ale i k veřejnosti (např. služby v rekreačních zařízeních, hostinská činnost, personální poradenství, služby cestovní kanceláře atp.). Spotřebitelem takových služeb nemusí být pouze členové stěžovatele, ale i veřejnost. Ostatně nelze vyloučit, že by se členové stěžovatele předmětnými průkazkami či odznaky prokazovali nejen vůči stěžovateli či jeho členům, ale i v běžném životě, tj. vůči veřejnosti. Jak správně uvedl městský soud, v případě, že by byla přihlašovaná označení zapsána do rejstříku ochranných známek, stěžovateli by *de iure* nic nebránilo v jejich užívání ve spojení s výše uvedenými službami ve vztahu k široké spotřebitelské veřejnosti. Jinak řečeno, i přes stěžovatelem deklarovaný záměr užívat přihlašovaná označení jakožto ochranné známky pouze ve vztahu ke svým členům, jimiž mají být údajně pouze aktivní policisté či policisté ve výslužbě, by byl stěžovatel oprávněn užívat tyto ochranné známky ve spojení se zapsanými službami vůči komukoliv.

[19] Z uvedených důvodů nelze souhlasit se stěžovatelem, že na dané označení bylo nutno nahlížet pouze pohledem členů stěžovatele (jimiž mají být pouze bývalí a současní členové policie). Ostatně nelze vyloučit, že ani všem členům stěžovatele nemusí být známy všechny policejní organizace napojené na státní moc, jak tvrdil stěžovatel. To platí tím spíše u bývalých policistů (na které se stěžovatel hodlal rovněž zaměřovat).

[20] Pokud pak stěžovatel poukazoval na jiné obdobné případy a dovozoval porušení zásady legitimního očekávání, konstatuje zdejší soud předně, že každé přihlašované označení je třeba posuzovat přísně individuálně, přičemž v oblasti ochranných známek mohou mít vliv na zápis do rejstříku ochranných známek i drobné rozdíly. K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014 - 120, podle něhož *„posuzování podobnosti ochranných známek představuje odbornou činnost, jejíž výsledek je zpravidla odvislý především jednak – a to především – od posouzení celkového vyznění zapisovaných označení, jednak také od posouzení jejich jednotlivých detailů. Každé*

řízení je individuální a při rozhodování v něm hraje roli řada konkrétních skutkových okolností daného případu, které musí být brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou hrát i drobné rozdíly. Tato skutečnost je přitom pro hodnocení „obdobnosti“ jednotlivých známkoprávních případů klíčová. Uvedené sice neznamená, že by zápisný úřad svou rozhodovací činností v řízení o ochranných známkách nemohl v jejích určitých aspektech vytvořit ustálenou správní praxi, tato se však z povahy věci (tj. skutkové odlišnosti jednotlivých případů) zpravidla nemůže dotýkat otázek posuzování konkrétních napadených ochranných známek (zde označení obsahujících slovní prvek „SKY“), nýbrž dopadá na ustálené postupy, jež k výslednému posouzení vedou. I za této situace však musí soud, je-li v soudním řízení porušení dosavadní správní praxe namítáno, vždy zkoumat to, zda případy, jež měly určitou správní praxi založit, jsou vůči posuzované věci z hlediska pravidla založeného správní praxí typově podobné. Pokud tomu tak není, je porušení uvedené zásady respektování správní praxe v obdobných případech vyjádřené v § 2 odst. 4 správního řádu v zásadě vyloučeno.“

[21] Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 - 29, podle něhož „každé přihlašované označení je nutné posuzovat vždy přísně individuálně. Významný vliv na výsledek mohou mít i drobné rozdíly. Zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení (i pokud by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako zapsaná označení).“

[22] V souladu s touto judikaturou nahlížel městský soud na žalobní tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání, přičemž, jak již bylo výše uvedeno, jejich nedůvodnost řádně odůvodnil (viz str. 13 až 15 rozsudku). Zde mj. poukázal na rozdíly mezi navrhovaným označením ve znění „INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“ a dříve zapsanými označeními („EUROPEAN POLICE ASSOCIATION“, „INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION SERVO PER AMIKECO“ a „INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION“).

[23] K „INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION SERVO PER AMIKECO“ městský soud mj. uvedl, že rozdíl nespočívá v přítomnosti slovního spojení „servo per amikeco“ pocházejícího z esperanta, ani v grafickém prvku osmicípé hvězdy, ale v tom, že INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION je názvem skutečného mezinárodního sdružení policejních úředníků s počtem přes 400 000 členů v Národních sekcích 63 zemí světa, přičemž vlastníkem této ochranné známky zapsané do rejstříku dne 13. 3. 2006 je International Police Association (IPA) - sekce České republiky, což je nezávislé sdružení příslušníků Policie České republiky v činné službě nebo ve výslužbě a zaměstnanců v pracovním poměru k Policii České republiky, Policejním školám Ministerstva vnitra a Policejní akademii České republiky. Vazba tohoto subjektu na státní složky vykonávající policejní moc, konkrétně na Ministerstvo vnitra ČR, je ostatně zřejmá i z údajů týkajících se ochranné známky, které jsou uvedeny ve veřejně přístupné databázi ochranných známek (www.upv.cz). Vzhledem k výše uvedenému se nejedná o označení, které by mohlo klamat veřejnost, pokud jde o charakter jeho vlastníka. Ve vztahu k „INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION“ pak městský soud mj. uvedl, že s ohledem na slovo „VETERANS“ uvedené označení nevyvolává (na rozdíl od přihlašovaných označení) dojem, že se jedná o subjekt provázaný se státní mocí, resp. s policejními orgány určitého státu. Mezinárodní asociace policejních veteránů nepochybně může existovat jako ryze

pokračování

soukromá organizace, která sdružuje policisty ve výslužbě pocházející z více zemí, aniž by byla jakkoliv napojena na policejní složky. K „EUROPEAN POLICE ASSOCIATION“ pak městský soud uvedl, že bez detailní znalosti konkrétních skutkových okolností lze mít jisté pochybnosti o zákonnosti jejího zápisu (existenci takových pochybností v průběhu zápisného řízení ostatně v napadených rozhodnutích připustil i sám žalovaný). Tato skutečnost nicméně nemůže mít vliv na posouzení zákonnosti napadených rozhodnutí. Účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li předchozí postup správního orgánu v jiné věci, jakož i předchozí rozhodnutí správního orgánu v souladu se zákonem. Jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat toho, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi, tj. aby pokračoval ve vydávání nezákonných rozhodnutí. Městský soud dodal, že v průběhu zápisného řízení známky „EUROPEAN POLICE ASSOCIATION“ byla prokázána existence vazeb na státní složky vykonávající policejní moc; bylo doloženo, že náplní a činností jednotlivých národních sdružení této asociace je výuková, osvětová, koncepční a poradenská činnost pro zvýšení kvality a odborného růstu bezpečnostních složek státní i veřejné správy prováděná se souhlasem jejich nadřízených orgánů, jakož i to, že zmíněná organizace se zabývá aktivitami s přímou návazností na policejní sbory, Ministerstvo vnitra a další orgány státní i veřejné správy. V nyní posuzovaném případě však nic takového prokázáno nebylo; ani na základě provedené rešerše na internetu se nepodařilo zjistit jakékoli napojení na státní orgány či spolupracující organizace, či zastřešující mezinárodní organizaci, které by mohlo klamavost přihlašovaných označení vyvrátit.

[24] Městský soud tedy řádně zdůvodnil, z jakého důvodu nebylo možno v daném případě postupovat podobně jako v případě stěžovatelem uvedených označení. Zdejší soud se přitom s jeho závěry plně ztotožňuje a jako takové je přebírá. S ohledem na tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti zdejší soud dodává, že nepovažuje za nepřipadnou argumentaci městského soudu ve vztahu k označení „INTERNATIONAL POLICE VETERANS ASSOCIATION“. I podle názoru zdejšího soudu z uvedeného označení (v překladu „mezinárodní asociace policejních veteránů“) nevyplývá tak intenzivní propojení se státní mocí jako u přihlašovaných označení, neboť je v něm uvedeno slovo „VETERANS“ (v překladu „veteráni“), tedy označení pro bývalé členy policie, tj. osoby, které již nevykonávají státní moc. V přihlašovaných označeních („INTERNATIONAL POLICE FEDERATION“) však žádné takové slovo uvedeno nebylo. Jako zcela příležitou vyhodnotil zdejší soud i argumentaci městského soudu ve vztahu k „INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION SERVO PER AMIKECO“. Z rozsudku městského soudu nelze dovozovat ani to, že by si průměrný spotřebitel měl provádět u každého označení „rešerši“, jak výslovně uváděl stěžovatel v kasační stížnosti. Městský soud poukázal pouze na to, že ani na základě provedené rešerše (kterou prováděl správní orgán) nebylo zjištěno, že by navrhovaná označení měla skutečnou vazbu na státní moc.

[25] Pokud pak stěžovatel poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2005, č. j. 3 As 50/2004 - 82, konstatuje zdejší soud, že ten byl vydán ve zcela odlišné věci. Tímto rozsudkem byl zrušen rozsudek městského soudu, jímž byla zamítnuta správní žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, jímž byla účastníkovi řízení uložena pokuta ve výši 750 000 Kč za porušení povinností

uvedených v § 12 odst. 2 zákona č. 157/1998 Sb., neboť neoznačoval nádoby pro plyn propan-butan nebo zkapalněný ropný plyn zákonným způsobem. Jednalo se tedy o rozsudek vztahující se ke zcela rozdílné problematice. Z judikatury zdejšího soudu vztahující se k zápisu ochranných označení (viz výše citovanou judikaturu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 - 29) přitom vyplývá, že zápis konkrétních označení do rejstříku ochranných známek zpravidla nezakládá legitimní očekávání, že bude zapsáno i jiné označení, a to ani v případě, že by takovéto označení bylo vytvořeno obdobným způsobem jako dříve zapsaná označení.

[26] Městský soud se přitom zabýval i otázkou aplikovatelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 42/2015 - 55, na nyní projednávanou věc. Jeho aplikaci však vyloučil z důvodu, že se netýkal otázky klamavosti přihlašovaného označení, ale zcela jiné právní otázky [otázky rozlišovací způsobilosti označení ve smyslu § 4 písm. b) zákona o ochranných známkách]. Na rozdíl od případu řešeného zmíněným zrušovacím rozsudkem žalovaný v nyní projednávaných věcech též řádně vymezil okruh průměrných spotřebitelů, ve vztahu k němuž otázku klamavosti přihlašovaných označení posuzoval. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti ani netvrdí, že by se závěry uvedeného rozsudku měly vztáhnout i na nyní projednávanou věc. V kasační stížnosti uplatnil pouze shora vypořádané námitky, ve kterých pouze obecně polemizoval se závěry obsaženými v rozsudku městského soudu, a proto se zdejší soud omezil pouze na shora uvedenou argumentaci. Řízení o kasační stížnosti je totiž ovládáno zásadou dispoziční. Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí (srov. rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Podpůrně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60.

[27] S ohledem na všechny výše uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele neshledal důvodnou a jako takovou ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. ledna 2018

JUDr. Tomáš Foltas

pokračování

předseda senátu